

δότις ένεφορείτο ένστικτου καὶ ἀκουσίου ὅλως μίσους πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, εἶπε τότε ὑψηλοφώνως :

— Τώρα παρουσιάζεται ἵσως ἡ εὐκαιρία τοῦ νὰ μεταβλευειν εἰς πρώτην ἐπίσκεψιν πρὸς τὸν κόμπτα καὶ τὴν κόμποδαν· ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ γράμμα τῆς Βασιλικῆς καὶ νὰ δυνηθῶμεν καν ὡς ἐκεῖνο νὰ ὑπερβῶμεν τὰς κιγκλίδας.

Τότε ὁ γέρων διακόψας τὸν περίπατον αὐτοῦ, ἐστράφη πρὸς τὸν υἱόν του καὶ μετὰ βλέψατος πλήρους λυσσάδους μίσους ἀνέκραξε :

— Νομίζω ὅτι θὰ τὰ ὑπερβῶμεν μίαν ὥμεραν ἐπὶ τέλους· πᾶς; δὲν τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνοιχθῶσιν! εἰ δὲ μὴ θὰ χάσω τὸ ὄνομά μου...

— Εἰσθε, εἴθε νὰ ἴδουνάμεθα ποτε νὰ τὸ κάσσωμεν! ἐγέλλεσε τοῦ ὥχρου νεανίου οὐ μηδίφωνος λαλιά.

Ο πρεσβύτερος ὅρμητες κατὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑψών πυγμὰς συνεσθήμενας· ἀλλ' οὐ μάτη προλαβοῦσα ἐρρίθη ἀνὰ μέσον αὐτῶν. Τὴν θέσιν τοιούτου ζῶντος φραγμοῦ πλέον οὐ μπαξ οὐ μάτη ἐκείνην πναγκάσθην νὰ καταλάβῃ.

Ολίγας ημέρας μετὰ ταῦτα ἔτερον ἐπειδόδιον δημοσίᾳ ήδη λαβὸν κχραν, ἐνεκαίνισε τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἔχθροπραξιῶν ἐν τῇ ἀντιτιμαριωτικῇ ταύτῃ πάλη. Κυριακὴν ἐν καιρῷ τῆς λειτουργίας, δὲ τὸ ἰερεὺς προσήνεγκε κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, τὸ ηγιασμένον ὕδωρ εἰς τὸ ἐκ νέου καταληφθὲν σταδίον τῶν κυρίων, ὁ πατὴρ Καδαροὺ παρεπονήθη πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πρέσος τοὺς κυρίους φιλοφροσύνην τοῦ ἐφημερίου· ἐπειδὴ δ' ὁ ἐπισκοπος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν καταγγελίαν, οὐ καὶ οὐ δεσποινὶς Καδαροὺ οὐδέποτε πλέον ἐφάνησαν ἐν τῷ ναῷ. Οσον ἀφορῇ δὲ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν, οὗτοι ἀπὸ ἀληνυμονεύτων κχρόνων εἰχον ἀπομιονήσει τὴν πρὸς αὐτὸν ἄγονον.

Ἐν τούτοις οὐ εὑδαιμονία τῶν δύο προσονομούχων ὑπάρχειν, πρὸ τῶν ὁποίων σύμπασα οὐ λοιπὸν ἀνθρωπότης, καὶ αὕτη ἔτι οὐ μικρὰ μερίς της οὐ εἰς αὐτοὺς ἀνήκουσα, σχεδὸν εἰπεῖν οὐδόλως ὑπῆρχε, ἐφαίνοντο, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ὁ γηραιός καὶ θυελλοῦς αὐτῶν πύργος, ἀπαμύνουσαι πᾶσαν κατ' αὐτῶν μίσους οὐ φθόνου ἀπόπειραν. Οἱ δύο σύζυγοι, ιδίᾳ δὲ ὁ ἀνήρ, εἰθίζοντο ὀστημέραι εἰς τὸν τεχνητὸν οὔτως εἰπεῖν ὄργανον τοῦ βίου, δην αὐτοὶ οὗτοι ἐδημούργησαν, προθανῶς δὲ οὐ ἀγέρωχος αὐτῶν ἀδιαφορία πρὸς πάντας καὶ οὐ διπνεκτὸς ἐπιζήτησις μονάδεως, δι' οὐν ἐκέγοντο καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν φίλων, πτονὸς σταθερὸς πόθος πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς ὅτι θὰ ἴδυνατο ν' ἀνακόψῃ τὸ ἴδονικὸν αὐτῶν ὅνειρον.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οὐ Θρησία καθ' ἑκάστην εἰδέδειν ἀκουσίως ἑαυτῆς εἰς τὸν πραγματικὸν βίον, ἐπισκεπτοθέντην τοὺς ἐνδεεῖς, τὸ σχολεῖον καὶ τὸ νοσοκομεῖον, ἐν τῷ ὅποιψι αὕτη οὐτοῦ οὐ πρώτη ἀδελφὴ τοῦ ἔλεον. Ἀλλ' οὐ μετάβασις αὕτη διὰ τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὴν ἔξαισιαν καὶ σόσημέραι τελειουμένην ἐν τῇ ἔξασκησει τοῦ ἀγαθοῦ, πτονὸν οὐδεῖα καὶ προσφιλῆς, ὡςεὶ ἐπὶ στιγμὴν καταλείπουσα τὴν ἐπιγείαν. Ἐδεῦ οὐ εὑδαιμονίαν αὐτῆς κάτοικος, ἐτρέπετο πρὸς κχράς αἰθερίας, πρὸς κχράς ἐλεπιμοσύνης ιδεώδεις καὶ φω-

τοστεφεῖς, ὃν τὴν ιερὰν ἀρμονίαν οὐδεμία ἐτάραττε τραχεῖα καὶ θορυβώδης φωνὴ.

Οἱ ἄγνοι καὶ εὐαίσθητοι εἰς ἐντυπώσεις κχρικοί, οὓς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ψυδόλως εἰς ἐπιπρείας τῶν κατηγόρων γλωσσῶν ὑποκείμενοι, ἐθεώρουν τὴν εὐεργέτιδα ὡς ἄγιαν λατρευτήν, εὐλογητήν ἀπροσμάχητον. Ἡδύνατο δέ τις νὰ πιστεύσῃ, καὶ αὐτὴν αὐτὴν ιδως θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εὐρε καὶ ἐμνήθη τὸ ἄγνωστον τέως ἐν τῷ κόσμῳ μυστήριον ἐντελῶς ἀσκίου φωτός.

Ἄπαντα τὰ νινία της ἐκεῖνα ὑπηγείροντο εἰς τὴν εἰδοδόν της μετὰ σεβασμοῦ προσβαίνοντος μέχρι τινὸς λατρείας ὡς πρὸς ἀπολύτως ὑπέροχον καὶ παντοδύναμον ὄν. Ὁτε δὲ κούφι ποδὶ ὑπερέβαινε τὸν οὐδὸν τῆς αιθούσης πᾶν ἐπλήρουν αἱ κλίναι τῶν ἀσθενῶν αἱ ἀπαστράπτουσαι ἐκ κιονώδους λευκόπτοτος, οὐδεὶς ἀμφέβαλλεν ὅτι φέρει τὴν ἱασιν καὶ παραμυθίαν ἐν τῷ καλλιστήλπνῳ κχρισῷ τῆς κόμπης, εἴτε ἐν τῷ αεροβαθεῖ ἀναλάμψει τοῦ βλέμματος, διπερ ἐσκίαζε συνήθως γλυκὺ καὶ θεῖον μυστήριον. Ἐφαίνετο ἐπιθυμοῦσα ἵνα ἐλεήσῃ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οὓς καὶ τὰ ἀθώα παιδία, διὰ παντὸς δι' τοῦ ἐκέκπητο, καὶ διὰ τῆς καλλονῆς της ἔτι τοῦτο ἐδήλου οὐ καρεσσα ἀπλότης, πῆτις ἐκόδμει τὸ φαδινόν της παράστημα καὶ τὸ οὐράνιον μειδίαμα, διπερ ἐφώτιζε τὴν μορφήν της ὁσάκις διέβαινε τὴν μικρὰν θύραν τὴν φέρουσαν σταυρὸν ὑπεράνω, πᾶς τὴν κλεῖδα αὐτὴν μόνη κατεῖχεν.

Ο σύζυγός της οὐκολούθει αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας ἑκείνης, ἀλλὰ περατέρω οὐδέποτε.

— Αφες με λοιπὸν νὰ πράττω τι ἄξιον λόγου, θυσιάζουσα ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν καράν τοῦ νὰ εὐρίσκωμαι πληφίον σου!

Ἡμέραν τινὰ περιπτυσσόμενος αὐτὴν οὐ νεαρὸς ἀνήρ καθ' οὐν στιγμὴν ἐμελλον ν' ἀποχωρισθῶσιν, ἐγέλλεισε :

— Πόσον εἶσαι ωραία, δι' ἄγια ἀγάπη μου! γνωρίζεις ὅτι φθονῶ τοὺς ἀσθενεῖς σου; δι! Θὰ κρυψθῶ ποτε ὑπὸ τὰ παραπετάσματα μᾶς τῶν κλινῶν ἐκείνων, ἵνα ίδω εἰς τοὺς ὁφθαλμούς σου τὴν τρυφεράν σου συμπάθειαν, τὴν θείαν σου λύπην διὰ τὰ δεινά των...

— Σιωπή! τῷ εἶπε σφραγίζουσα τὰ θερμὰ αὐτοῦ κείλην διὰ λευκωλαίνου χειρός· εἴθε νὰ μὴ ίδῃς ποτὲ εἰς τοὺς ὁφθαλμούς μου αἰσθημα ἀλλοῦ οὐ ἐκεῖνο ὅπερ συνήθισας νὰ βλέπης μέχρι τοῦτο.

— Τὸν ἔρωτα... ηρώτησε γονυπετῶν.

— Ναι! αἰωνίως, μέχρις ἐδάχτης πνοῆς μου! απάντησεν οὐ Θρησία· δι, ἐδρεὶ, ἐδρεὶ!.. καὶ τώρα ἀφες με· οὕτω μένοντες κλέπτομεν τὸν ιερὸν κχρόνον τὸν προωρισμένον εἰς τοὺς πτωχούς.

Δ'.

Μῆνες πολλοὶ διέρρευσαν ἐν τῷ ἀστῷ εὑδαιμονίᾳ, πῆτις οὓς ὥφειλε νὰ ὑποκύψῃ ἐν τέλει εἰς τὸν ἀπαράγραπτον νόμον τῶν ἀνθρωπίνων ἀντιδράσεων. Ἄψ' οὗτοι οὐ ἐπισκευὴν τοῦ μελάθρου συνεπληρώθη, οἱ ἐντόπιοι ἐργάται ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ξημιουμένους διότι δὲν θὰ ἔτεινον πλέον κατὰ πᾶν σάββατον τὴν κείρα, πρὸς κχράς κριμμα τόσῳ εὐχερός κερδαίνομεν-

νον. Οι ἀσθενεῖς πρέχαντο παραπονούμενοι ὅτι οὐ κόμησσα ἐστενοχώρει αὐτοὺς δῆθεν, θεραπεύουσα αὐτοὺς ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἀντὶ νὰ τοῖς στέλλῃ τὰ ἐφαπλώματα καὶ τὸν Βορδιγαλλίτην οἶνον εἰς τοὺς οἰκους των· τοῦτο δὲ διότι οὐ λέξις νοσοκομεῖον εἶναι πάντοτε γιαστή, πρὸς πάντα οἰονδῆποτε ἄνδρα τοῦ λαοῦ.

“Οσον ἀφορᾷ εἰς τὸ σχολεῖον, ἀφ' ὅτου διὰ τῶν φροντίδων τῶν Καθαροῦ ἀνηγέρθη ἐκεῖ τοιοῦτο κοινοτικὸν ἴδρυμα, οἱ γονεῖς ἐνόμιζον ὅτι παρέχουσι χάριν ἀποστέλλοντες τὰ παιδάρια αὐτῶν εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἑλέους. Τὸ δὲ ρόφημα διὰ τοῦ ὅποιου αὗται ἔτρεφον τὰ πεινῶντα καὶ τοὺς πλακοῦντας δι' ὃν καθηδυνον τὰ εὔπορωτερα, ἐλαυνόντων, οὐ μᾶλλον ἐθεώρουν καὶ τούτους καὶ ἐκεῖνο ὡς ἀπότισιν ὄφειλαν.

Η μεραια τάξις ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ πύργου τῶν Σενάκ βλέψιματα ἐνέχοντα στοργὴν τόσην οἱ ὄφθαλμοι τῶν κατοικούντων τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου ἀστῶν, ὀσάκις προσθιλοῦντο ἐπὶ τῆς Βαστίλης, ἀλλὰ διὰ λόγους ἀντιθέτους, καθ' ὅτι αἱ μὲν φύλακαι ἱνοίγοντο εὐχερῶς καὶ συχνότατα, οὐ δὲ πύργος οὗτος δυσκόλως καὶ σπανίως. Τέλος δὲ οἱ ἐπιλεκτοὶ τῆς γηραιᾶς ἀριστοκρατίας ἐμέμψοντο τοὺς νεήλυδας τούτους εἰς τὸ στερέωμα αὐτῶν ἀποίκους ὡς μονάζοντας καὶ μόνον περὶ ἀλλήλων μεριμνῶντας. Κατ' αὐτοὺς ήν αξιοκατάκοιτον τὸ ἄφρον ζεῦγος διότι, ἔχθρικῶς διατεθειμένον πρὸς πᾶσαν συμβουλὴν, οὐδενὸς τὴν γνώμην ἐζήτησε περὶ τῆς ἐπισκευῆς τοῦ πύργου, οὐδὲ αὐτοῦ ἐτὶ τοῦ προσεστῶτος τῆς κοινότητος, γνωστοῦ γενομένου δι' ἀρχαιολογικῶν ἔργων του, ἀνευ τοῦ ὅποιου οὐδεὶς τῶν ιθαγενῶν πυργοδεσποτῶν ἐτόλμα τὴν κλεῖδα καὶ νὰ μεταβέσθη τῆς σιδηροτεύκτου θύρας του. Καὶ ἵνα κάλλιον ἔξασθαίσθωσιν οἱ νεόγαμοι τὴν παντελῆ ἀνεξαρτησίαν, ἐτήγησαν ἔργυτικῶς κεκλεισμένους τοῦ μεγάρου αὐτῶν τὸν πυλῶνας μέχρις ὅτου καὶ οὐ ἐσχατος θαλαμοστόλος ἀπεκώπησε. Τούς δὲ τετράποδας κατοίκους τοῦ σταύλου αὐτῶν οὐδεὶς ἐγνάριζε, διότι ὁ στρατηγὸς Λαβωδίε, ὅστις ήτο πρόερδος τῶν συνελεύσεων, τῶν διαγωνισμῶν καὶ ιπποδρόμων ἐν διαστήματι λεύγης, οὐδέποτε ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συστήσῃ πρὸς τὸν Ἀλβέρτον καὶ ιπποκόμους οὐδὲ νὰ προμηθεύσῃ, ως ὑπερσχέθη πρὸς τὸν νεαρὸν γείτονα, ἵππον η ἄμαξαν. Μετὰ τῆς συνίθους προσέστη ἀλφοντισίας τὸ νέον ζεῦγος πύτρέπισε τὸν κῆπον αὐτοῦ μηδόλως λαδὸν συμβουλὴν παρὰ τὸν Βρεσάνζ, τῶν ὅποιων καὶ αἰωνίοι ἀναδενδράδες καὶ οἱ πολύρροχοι φυσικοὶ καταρράκται προσοειδήνυν κατ' ἔτος πληθύνας ὅλας περιηγήτων. Επὶ τέλους ή Θηρεσία οὐδέποτε πρὸς οὐδένα, οὐδὲ πρὸς αὐτὰς τὰς πλησιεστάτας γείτονας κυρίας ώμιλην περὶ τῶν ἀμφιβολιῶν ἦς τῇ ἐνέπνεεν ίσως οὐδετὴ τῆς θαλαμπόλου η η τιμιότης τῆς μαγείρου αὐτῆς.

Αἱ συνήθεις τοῦ βίου περιστάσεις αἱ κινοῦσαι συνήθως τὸ διαφέρον τῶν γειτόνων, οὐδόλως κατώρθουν νὰ συγκινήσωσιν αὐτούς, εἴτε διότι προσκείτο περὶ θιαγενῶν, οὓς ἥγνόσουν, εἴτε διότι αἱ τροφαὶ εἰς αἱ πηγούντων οἱ ὄλλοι οὐδόλως ήσαν ἐπαρκεῖς διὰ τὰ ὑπέροχα ἐκείνων πνεύματα. Παρ' ὅλην τὴν φιλοθεούντων αὐτοῦ ὁ Ἀλβέρτος, θηρεύσας ποτὲ τὴν τίχιν

μετὰ τῶν ὁαγίαδων, οὐδένα ἐδείκνυεν ἐνθουσιασμὸν προκειμένου περὶ τῶν κυνηγετικῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν Νεμβρώδ τῆς Λαγκεδόνης, αἱ δὲ περιπέτειαι ἐλκύθρου ἀνὰ μέσον τῶν πάγων ἐφαίνοντο μετριώταται πρὸς τὸ ζεῦγος, διότε εἶχεν ἀναπλεύσει καὶ καταπλεύσει τὸν Νεῖλον διὰ τῆς δαχαρίας. Άλλ' οὐχ ἦττον καὶ αἱ μυθιστορικαὶ εξελίξεις πεζῶν τινῶν ἐρώτιων χαριμάτα μόνον πόδυναντο νὰ προξενήσωσιν εἰς νεαρὰ γυναικαὶ ης ὁ γάμος ὑπῆρχεν η ποιητικώτατη ὑπὲρ πᾶσαν ἀλληλη ἐρωτικὴ ιστορία, ἀρχαίμενη μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τοῦ Δουζώρ καὶ λαξαδα ἐπὶ τῆς φιλιᾶς τοῦ μοναστηρίου... συγκινητικὴ πάλη, ἐν ᾧ ὁ σύγρανός καὶ η γῆ ἐφαίνοντα διαφιλοκούντες πρὸς ἀλλήλους τὴν καρδιὰν αὐτῆς!..

Ἐπομένως τὸ νεόνυμφον ζεῦγος ἐστεροῦστο φίλων διότι τὰ εἰκοσιν η τριάκοντα ἄτομα, ἄτινα ἐδύγναζον εἰς Σενάκ υπὸ τὸ πρόσχημα εἰλικρινείας ἐλθεον περὶ αὐτῶν :

— Εἶναι ἀξιόλογοι, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει τις περὶ τίνος νὰ τοῖς ὄμιλοῖς· γοητεῖς ὅτι σῆμερον ἔψηθασαν ἐκ τῆς Αὐστραλίας· καὶ ἐπειτα ἀγαπῶνται τόσον!

“Ισως πράγματι πολὺ πάραποντο· ἀλλ' ίσως δὲν εἶναι καλὸν καὶ τὸ ν' ἀγαπᾶ τις ὑπερβολικῶς, ως καὶ τὸ νὰ πλουτῷ μεγάλως. Άλλα, φεῦ! ως βαίνουσι γῦν τὰ βιωτικὰ πράγματα οὔτε μεγάλα πλούτη, οὔτε μεγάλοι ἔρωτες θὰ ἐπαπειλῶσιν ἡμᾶς ἐν τῷ μέλλοντι!

“Ο Ἀλβέρτος δὲ Σενάκ οὐδόλως διηρωτᾶτο ἀν πολὺ πάρα πάντα τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Ως ἔρωτα ἀπέδιδεν αὐτῷ πᾶν ὅτι ποτὲ ὑπέρσχετο, τούθι ὥπερ δὲν ἔτοι μικρόν. Άλλα πρὸς πάντων δὲν ὑπεβίαζε τὴν ἀξιαν τῆς μέχρι τοῦ νὰ θεωρῇ αὐτὴν ἀξιαν τολλοῦ, η καὶ ὑπερβολικοῦ ἔρωτος, ἀλλ' πάρα πάντη δι' αὐτὴν καὶ σταθερῶς ἐπιμένων εὐδιόκτη πάντοτε τὸν τρόπον καθ' ὅν ἐκείνη ἐπεθύμει ν' ἀγαπᾶται. Τὸ ζῆτημα δὲ τοῦτο ην ἀφ' ἐνός μὲν ὅτι τὸν αὐτὸν ἀπλούν, ἀφ' ἐτέρου δὲ πολὺ μᾶλλον ἐνδιαφέρον η δύσον νομίζει η πλειονότητες τῶν συζύγων πόσοι καν δέξι αὐτῶν διερωτῶνται, ἀν μὴ ἄλλο τι, καὶ ὅποιας γυναικας ἔννυμφευθοσαν;

“Ἄρα γε ο σύζυγος ἐκεῖνος εἶχεν πῦδον καθ' ὀλοκληρίαν γαντεύει τὴν μεγάλην ψυχὴν τῆς καλλιμόρφου κόρης τῆς ἐστεφανομένης διὰ ξανθοχρύσου κόμπου οἰονεὶ δι' ἀτμώδους σέλαος, πτις φείποτε σοβαρῶς ἐμειδία καὶ οὐδέποτε πέτο θελκτικωτέρα η ὅτε παρέτεινε τὸ θεοείκελον αὐτῆς μειδίαμα; ἐπέλαντεν ἄρα τὸ αἰνιγμα, διπερ ἐνέκρυπτον οἱ ὄφθαλμοι ἐκεῖνοι οἱ ἀβεβαίως ποικίλλοντες μεταξὺ δύο ἀκανθῶν, τοῦ σαπφειροδαμπούντος αἰθέρος καὶ τῶν σμαραγδοχρώων ἀποχρώσεων τοῦ ἀπεριορίστου ὡκεανοῦ; Εὔνότον διὰ η διαπύρως] ἀγαπωμένην νεᾶνις δὲν ἐτήγησεν δῆλην τὴν ὑψίστην ἀγνότητα ην ἐνέφαινε τὸ ἰδεῶδε καὶ ιερὸν ἐκεῖνο σέλας, πρὸ τοῦ ὅποιου αἱ γνήνοι επιθυμίαι μετὰ σεβασμοῦ συνεστέλλοντο· ἀλλ' ὅτε ἀκροθιγῶς ἐπέκαυσε τὴν γῦν διὰ τοῦ νεφελοπλάστου ποδός της ἐτήγησεν ἐτὶ τὰς λευκὰς καὶ πρὸς τὰ ὑψηστάδας πτέρυγας.

Πᾶς ἄλλος ἐν τῇ θέσει τοῦ Ἀλβέρτου θὰ συνελάμβανε τὸν ὑλιστικὸν ἔγωγενδρὸν τοῦ νάποκοψή τὰ πτερύα τοῦ ἀγγέλου καὶ σύνεστη ἐντὸς τῶν θεσπεσίων ἐκείνων οὐμάτων πᾶσαν πόδυντον λάμψιν τῆς οὐρα-

νιας φλογός· ἀλλ' ἀνεμιψυνήσκετο οὗτος τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐλάλει περὶ τοῦ ἔρωτός του, ὑπισχνόνυμενος αὐτὸν παρδόμοιον πρὸς λατρείαν καθ' ἣν ἐποκήν· ἡ Θηγεδία ἐδίδαχεν ἔτι ἵνα ἐκλέξῃ μεταξὺ ἐκείνου καὶ τοῦ Θεοῦ· καίτοι δὲ ἦτον ἀληθὴς κύριος τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ, ἐδείκνυεν ὑπὸ τὰς φλογερωτάτας ἐκφράσεις τὸν αὐτὸν πόθον πρὸς πιστίν καὶ λατρείαν ἀλιδιον.

— Ὑπαγε ! τῇ ἔλεγε· γνωρίζω ὅτι περιπτασαι,
πολὺν ἀνωτέρῳ τῶν θωπειῶν μου· δύνγε, λοιπόν ! ἄφες
τῆς γῆς τὸ χῶμα, πτερεύγισον ! ἀλλ᾽ ὅσον δηπότε
καν ὑψωθῆς, ὥ ! Θὰ μὲ συμπαρασθῆς μαζῆ σου,
διότι εἶμαι ἀδιασπάστως συνδεδεμένος πρὸς σέ !

Ἡ σεβαστὴν μῆτηρ δὲ Σαβοργαῖ μετὰ τῆς συνίθους αὐτῆς νομισύνης καὶ λεπτότητος, ἔξηκολούθει ἐπαγρυπνοῦσα περιεσκεμμένως ἐπὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτῆς, γνωρίζουσα ὅτι οὕτως ἐπηγρύπνει ἐμμέδως ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀνεψιᾶς της. Ἡμέραν τινὰ ἔγραψε σχοινοτενῆ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν νεαρὸν ἀριστοκράτην, προσκαλοῦσα αὐτὸν ἵνα καταλάθῃ ἢ τοὺλάχιστον ἵνα παρασκευάσῃ θέσιν μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Προσκαλοῦσα δὲ αὐτὸν εἰς καθῆκον ὑπὲρ τοῦ ὄποιου ὀλίγον ἔτρεφεν ἐνθουσιασμὸν ὡμολόγει μέγαν φόβον πρὸς τὴν δλεθρίαν ἀγγιαν, ἥτις παρὰ τῷ ἀνεψιῷ αὐτῆς ὥτον ἐντελής, ἀπὸ τῆς λῆξεως τῶν ἐπισκευῶν τοῦ μελάθους.

-- « Διὸ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει οὐ ἀγγία εἶναι μητρὸς πάσης κακίας· ἀλλὰ διὰ τὸν σύζυγον, εἶναι μητρὸς παντὸς κινδύνου. » ἔλεγεν ἐν συμπεράσματι οὐ πολὺμπτις μοναχὴ.

Αλλ' ἡ πολιτικὴ ἐν γένει καὶ ιδίᾳ ἡ σύγχρονος, ἀπενέκρου παγετωδῶς πάντα πόθον τοῦ ὄνταιροπόλου ιδεολόγου.

— Δέν τὸ δικέπεται λοιπὸν ἡ θεία σου! εἰπε
τρόδες τὴν σύζυγόν του. Τί λοιπόν; Θὰ διατρέχω τὰ
καπιτλεῖα κολακεύων τοὺς ἐκλεκτούς, ώς έαν μην
ἀπλοῦς Κοδαρού; καὶ ὅταν θὰ ἐλάμψουν τὰ ψή-
φους των, — ἂν ἀξίαν νὰ γοι τάς δώδωσι, — θὰ ἑδε-
χόμην χρήματα παρ' αὐτῶν ἵνα ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς
εὐτυχίας των! . . Θεός φυλάξοι! Καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν
ἔχω καιρόν· ή κ. δὲ Σαβορναὶ μὲ κινεῖ εἰς γέλωτα λέ-
γουσα δτὶ εἶμαι ἀργός, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς
γῆς ἄνθρωπος περισσότερον ἴμους πολυάρχολος· ἔχω
ἀσχολίαν σπουδαιοτάτην, ἀλλὰ καὶ προσφίλεστάτην
συγχρόνως: πῶς νὰ σέ καταστήσω εἰδαίμονα· ιδοὺ
δὲ πόθος, ιδοὺ καὶ ἡ φιλοδοξία μου! καὶ έσσι, έσσι
ποτε ἐμάγνησαν δτὶ ὑπάρχει που ἀλλη γυνὴ εὕτυ-
χεστέρα σου, θὰ ἔφευγον εἰς τὰς Ἰνδίας, ἵν' ἀπο-
κρύψω τὸ θιλιερὸν αἰσχός νου!

— Λοιπόν, δύναται νὰ παραδώσῃς εἰς πῦρ τὸ πλοιόν σου! εἶπεν ἡ Θηρεσία σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου αὐτῆς.

* Ἐν τούτοις τὸ πρῶτον ἔτος τῆς εὐδαιμονος αὐτῶν συμβιώσεως ἥγγιζεν ὅπῃ εἰς τὸ τέουμα του.

Ο γηραιός τύρων ἀφυπνισθείς ἀπὸ τοῦ μακοδχρονίου αὐτοῦ ληθάργου, ἐπεκταθεὶς ἐπιδεξίως καὶ μετὰ περισκέψεως προκισθεὶς δι' ὅλων τῶν ἀνέσεων καὶ τῶν νεωτεριστικῶν κομψοτάτων, ἥδυνατο ἥδη νῦν θεωρηθῆναι ως πρότυπον ἐνδιαιτήματος εὐγενοῦς Γαλλίδος τοῦ ΙΘ', αἰῶνος. Η Θησείᾳ οἵδεν ἐπιπλού

ἥ κόδιμην νέον παρεισίγαγεν· ἀλλὰ τοσοῦτο καλῶς
καὶ φρονήως διέθεσε τούς θησαυρούς οὓς εὗρεν ἐπὶ^{τῶν} παλαιῶν ἑκείνων τοῖχων, δεῖτε δὲ βλέπετων θάνατον
μίζεν διτὶ αὐτὴν ἐπολλαπλασιάσεν αὐτούς. Εἳν δὲ
ἐπόθει ἀμοιβὴν ἀντὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς τούτου, θά-
νατοισκον αὐτὸν ἀναμφιθόλως ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ
συζύγου. δεῖτις ὀλονὲν κατεκυριεύετο ὑπ' αἰσθήμα-
τος ἀγάπης δύσημέραι αὐξανούσης πρὸς τὸν οἶκον
τοῦτον, τὸν φέροντα τὸ δνομα αὐτοῦ, τὸν περι-
κλειόντα αἰδνας ἀναμνήσεων πεφιλημένων, τὸν οἶκον
τοῦτον δν πάγαλα πρὸ πάντων, διότι εὑρίσκετο πᾶν
ἐμπειριστευμένος εἰς χεῖρας τῆς παμφιλατάτης συ-
ζύγου του.

Ἐνδιδόνως θὰ διίνυε τὸν βίον αὐτοῦ ὅλον ἐν τῷ τερπνῷ ἑκείνῳ ἔγημπτηρίῳ ὃπου σπάνιοι ξένοι καὶ καθ' ὥρισμένας μόνον ὥρας εἰσήγχοντο, οἵονει ἀραιά σμήνη τλάνων κωμῳδῶν, οὓς περιπατής ἐραστῆς ἐπὶ στιγμὴν προσκαλεῖ, ὅπως ἵδη γειδιῶντα τὰ καλλιπόρεψυχα κείλη τῆς πεφιλομένης ψυχῆς.

Αλλ' οὐχ ἡτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδιλησαν, οὐχὶ ἄνευ κρυφίου στεναγμού, περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νά έπιστρέψωσιν εἰς Παρισίους μετὰ τὴν πάροδον ἑδδομάδων τινῶν.

— Πρός τι τοῦτο; ἡγώτησεν ἡ κόμποστα· δὲν σκοτώσεις νομίζεις, καὶ μὴ παρεμβάσῃς εἰς τὴν αἰγάλευτην

— Ούχι ! ἀπίντησεν ἐκεῖνος ἐπιφαύων διὰ τῶν
χειλέων τὴν μαργαρόπλαστον χειρα τῆς νεαρᾶς γυ-
ναικός· διότι τότε βεβαίως σὺ θὰ πῦρ οὐ βασίλισσα.

— "Ω! ἀγαπητέ, ἄρκοῦμαι εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Σενάκ, ὃπου ἡ γενικὴ μεταρρύθμισις ἀπντίσθη εὐ-χερῶς ἐν συνόλῳ· ἀλλὰ νὰ ἐπιστεγέψω ἑκεὶ! ν' ἀφήσω τὴν φωλεάν, τὴν προσφιλὴν φωλεάν, ὃπου εἰμεθα εὐ-δαιμονες, ὃπου οὐδὲν ἐπιθυμοῦμεν, διὰ τὸ ἐσχατό-γηρων ἐισεῖνο μέγαρον τὸ ὅποιον μένει κατάκλειστον πρὸ τόσου καιροῦ! . . .

— Φοβεῖσθαι μήπως αἱ ἀράχναι τῶν Παρισίων ήναι μακρωβιώτεραι τῶν τοῦ Σενάκ.

— Φοβεῖσα πρὸ παντὸς ἄλλου τὰς μνίας, τὰς εἰδεχθεὶς κοινωνικὰς μνίας, αἱ τινες θὰ σπεύσωσιν ἐπικοινωνίσων ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας μας καὶ νὰ ταράξωσι τὸ γοντευτικὸν δνειρόν της!

— Τὸ δνεῖρον: . . . ὡ τὴν πικρὰν λέξιν! ἀναπλάττω λοιπὸν κενὸν καὶ φρούδον δνεῖρον λέξιν ὅταν φαντάζομαι ὅτι μ' ἀγαπᾶς; ζητησον συγγνώμην!

⁴Ότε δὲ ἡ διὰ τρυφέοῦ βλέμματος ἔξαιτηθεῖσα συγγνώμη¹ ἐδόθη διὰ φλογεροῦ ἀσπασμοῦ, ὃ σύζυγος ἐπανέλαβε.

— Κ' ἐγώ ἐπίσης καταρῶμαι τὰς μνιας· ἀλλὰ γνω-
ρίζω ὅτι εἶναι πικισταὶ ἐπιφοβοὶ· εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη·
μάτως ἡμεῖς δὲν κείμεθα ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων
θυμικροτάτων, οἷονει ἐπὶ γιγαντοκεφάλου τινός και
ἀδεσσογείτονος κορυφῆς;

"Ακουσον· εἶναι τὸ αὐτὸ δῶς ν' ἀποχερδῶμεν ἐγκαταλείποντες μέρος τῆς ήθικῆς ήμῶν κληρονομίας, τὸ νὰ ἐπιτρέψουμεν εἰς τὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους νὰ καταπνίξωσιν ἔνα τῶν ἀγεῶν ήμῶν, η εἰς τοὺς γείτονας νὰ καταλάθωσιν αὐτὸν ἀκωλύτως· δὲν θὰ είχον τότε τὸ δικαιώμα σι μέλλοντες ἀπόγονοι ήμῶν νὰ παραπονηθῶσι διότι τοὺς ἀπνηλοτειχάσανεν ἀπ' αὐτοῖς· Καὶ ἀφ' ἑτέουν γονίζεις ὅτι Οἱ

ἀποδαίνης ὀλιγώτερον εὐεργετική παρέχουσα εύγενής παράδειγμα εἰς τὰς Παρισιανὰς τῆς τάξεως σου, ή τῷρα θεραπεύουσα τοὺς πυρετούς τῶν ιθαγενῶν χωρικῶν;

Ἐτις τὰ ὑψίστα ταῦτα ἐπιχειρήματα ὁ φύτωρ προσέθυκεν ἄλλα μερικάτερα, ἅτινα κατ' αὐτὸν δὲν ἔσαν ἀσθενεστέρας ἐντάσεως ἐπιτορικαὶ πίστεις, ἵτοι ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Ὄρδαι μέγαρον, ιερὸν λείψανον τοῦ παρελθόντος, ἀπὸ πολλοῦ ἥδη ἀναμένει θλιβερῶς τὴν ἀπόγονον τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ δεσποτῶν, ὅτι ή σεβαστὴ κ. δὲ Σαβορναὶ ἀπὸ ἔτους ὅλου δὲν εἶδε τὴν πεφιλομένην ἀνεψιάν της, οὐδὲ μερία ἄλλα. Ἐν συντριψιῷ δὲ οὐδέποτε δικηγόρος ὑπὸ θερμοῦ διαφλεγμένος πέθου πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν τῇ δύνῃ αὐτοῦ κατέδειξε μετὰ πλείονος δυνάμεως καὶ εὐθυῖας τὸ σοβαρὸν ὅλων αὐτῆς τῶν ποικιλῶν ἀπόψεων.

Κατ' ἀρχὰς ή Θορεσία ἀπέψυγε παντὶ σθένει τὴν ἄμεσον ἀπάντησιν, καθ' ὅτι εὐνοπτότατον ἦτον ὅτι καὶ ἔξ ἀπόπτου ἔτι τὸ σχέδιον τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς προσφιλοῦς ἀγροικίας τῇ ἀπήρεσκεν ἀπολύτως ἄλλ' ὅτι ἐτήρει ὑπτον καταφανές ἦν ἢ λύπη ἢν τῇ προύξειν ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἐπιζητῶν αὐτὸς οὔτος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς εὐδαιμονίαν τόσῳ ἐντελῇ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸν σαπειεισθαράγμινον ὅμιλον τῆς νεαρᾶς γυναικὸς προσέλαβεν ἔκφρασιν μελαγχολίας, ἢν μάτην προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ ὑπὸ τὰ ὑδέα μειδιάματα τῆς ἄλλοτε ἀπλέτου καρφᾶς. Καθ' ἐκάστην ἐφαίνετο πενθίμως περιτρέχουσα τὴν μακράν ἐξώστραν τοῦ μεγάρου, ἢν θαυμασίως εἶχε διακοσμήσει, ἢ ἐβυθίζετο, ὀδάκις ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπουσίαζεν, εἰς τοὺς εὐδένδρους διαδρόμους τοῦ λειμῶνος, οὗ πορούντο ἥδη ἀναβλαστάνοντες οἱ καλλιφύλλοι καὶ δροσώδεις βαλλοί. Φεῦ! ἀπεχαιρέτα ταπεινοφώνως ὅλας ταύτας τὰς γλυκείας ἀπόψεις, ἃς ηγάπα, καὶ αἴτινες δις τῇ ἀνīκον.

— Ἀλλοιμονον! ἐψέλλιζεν ἀναχωροῦμεν . . . καὶ ἐκεῖνος τὸ θέλει, ὁ ἀχάριστος!

Ναί, ἐπεθύμει ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖνος· καθ' ἐκάστην ἀπεφάτιζε νὰ θίξῃ τὸ θέμα τῆς εἰς Παρισίους ἀπελεύθεως, καὶ νὰ μὴ καταλίπῃ αὐτὸ πρὶν ἢ δριθῆ ἀκριβῶς ἢ ἡμερομηνία. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου προσεπάθει νὰ διασῶσῃ ἡμέρας τινάς ἔτι τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆς, ἡ Θορεσία, τὸ μάλιστα ἄδολον καὶ μίκιστα κρυψίνουν τῶν ἐπὶ γῆς πλασμάτων, ἐφαίνετο ἀποκτήσασα αἰφνίδιως τὸ ἐνστικτὸν τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης· τοσούτον ἐπιψυλακτικὴ ἦτον ἐν τῇ συνδιαλέξει, καὶ ἐξήρχετο τοῦ θέματος αὐτῆς μετὰ δεξιᾶς εὐθεοδοφίας. Ὁμέραν τινά, καθ' ἓν της στιγμῆν τὸ ἀλβέρτος, ὑποκρύπτων ἐν τῇ παροδίᾳ ἀλγος βαθὺ καὶ πικρότατον, συνεβούλευτο πρὸς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἔξευγέσεως τοῦ ἀγίστου τρόπου πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς λύσεως, ἡ Θορεσία ἀπελάβετο αὐτὴν τοῦ ζητήματος. Ἐντὸς πέντε δὲ δευτερολέπτων ἀπεθασίσθη ἀμετακλήτως ἢ ὅσον οἷόν τε ταχεῖα μετανάστευσις.

Ἡ ἐπαυλίς ὅλη συνεταράχθη· ὅτε ἀνήρ καὶ ἡ γυνὴ ὑσχολοῦντο πρὸς συμπλήρωσιν τῶν παροσκευῶν μετὰ ζέσεως τοιαύτης, οἵαν θὰ ἐπεδείκνυον σύζυγοι σπεύδοντες ἵνα φύγωσι γωνίαν τῆς γῆς μάρτυρα γενομένην τῶν ἀναργιθμήτων ἐρίδων των. Ἀλλ' ὅμως ἀμφότεροι κατέλειπον τὴν ἀγροικίαν αὐτῶν, τὸν θάνα-

τὸν ἔχοντες ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡσεὶ ἔμελλον νὰ στερηθῶσι τῆς γνήνης Ἐδὲ μὲν πρὸ τοῦ θυλιθεροῦ ἀμαρτητήματος.

Ἡδη ἐπέστη ἡ στιγμὴ τοῦ νὰ διλαθώσωμεν τὸ μυστικὸν τῆς παραδόξου ἐκατέρωθεν διαγωγῆς ταῦτης, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, τὰ μυστικά, διότι τόσον ἡ Θορεσία ὅσον καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἐσπειρούν νὰ ἀπέλθωσι τοῦ λαρίου διὰ λόγους οὓς ἐπιμελῶς ἀπ' ἀλλήλων ἀπέκρυπτον. Οὕτω μετ' ἐνιαυτὸν ὅλον συμβιώσεως, ἀνὰ μέσον τῶν δύο εὐγενῶν ἐκείνων ὑπάρχειν ἂς συνήννου ἐδαεί ὁ διάπυρος ἔρως ὁρθοῦτο ἥδη ἡ ἀμαρτὰ καὶ φασματώδης σκιά, ἡ σκιά, ἡ σκιά ἡ ἀδράτος εἰς τὰ ὅμιλα τοῦ κόδιου: τὸ διπλοῦν μυστικόν.

Ε'.

Ἄρχισωμεν ἀπὸ τοῦ μυστικοῦ τοῦ Ἀλβέρτου.

Ίδον τὸ ἀντίξοον ὥπερ συνέπειται ἀποτελεῖσθαι τὸ ἐπεισόδιον τῆς τραχέως πως ἴδως ἀποβληθείσης ἐπιστολῆς τῆς δεσποινίδος Καδαρού.

Ὕμεραν τινὰ ὅτε ὁ Σενάκη ἐπέβαινε τοῦ ἵππου ἵνα πορευθῇ εἰς τὴν κωμόπολιν Β. . . ., μετριωτάτης ἀπόψεως πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας, εἰδὲ πρὸ αὐτοῦ ἄνδρα μελαγχολικὸν τὴν φυσιογνωμίαν καὶ καθαρῶς ἄλλα πενιχρῶς ἐνδεδυμένον, δύστις κρατῶν τὸν πῖλον μετὰ σεβασμοῦ, τῷ ἐδίλωσεν διὰ δύναμεται Κορβασίέρ, ἄνευ ἄλλης τινὸς ἐπεξηγήσεως. Οἱ ἵπποτης ἀποδίδων τὸν χαιρετισμόν, παρεκάλεσε τὸν ξένον νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλήν, καὶ νὰ καταθέσῃ τοὺς τίτλους αὐτοῦ· προσθήποτε δέ, εὐγενῶς ζητῶν συγγνώμην, διὰ πρὸ μικροῦ μόλις ἐλθών εἰς τὸ κχωρίον, ὀλιγίστους μόνον γνωρίζει ἔτι ἐκ τῶν κατοίκων αὐτοῦ.

— Κύριε κόμη, ἀπάντησε μετὰ τοῦ μελαγχολικοῦ αὐτοῦ ὕθους ἐκεῖνος, πολλοὶ θὰ ἐπεθύμουν βεβαίως νὰ ἀγνοῶσι τὸν Κορβασίέρ, τὸν κλητῆρα τῆς ἐπαρχίας. Ἀξιοῦτε νὰ μὲ τιμῆσητε ὑπερβαίνων τὸν οὐδόν τῆς κατοικίας μου; εὐρισκόμεθα πρὸ τῆς θύρας, καὶ σάν κάνεις σᾶς ίδηρ συνομιλοῦντα μετ' ἐμοῦ θ' ἀπορήσῃ βεβαίως.

Οἱ Ἀλβέρτος, δύτις οὐδέποτε τέως εἰδὲ κλητῆρα, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπου ὑπὸ πολλῷ ζοφερωτέρας κροιάς διαζωγραφοῦνται οἱ τάλαντας ούτοι θυντοί, ἐξεπλάγη εὐαρέστως ὑπὸ τοῦ χαρίεντος καὶ εὐγενοῦς τρόπου τοῦ ξένου. Ὁθεν ἡνοικούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ οἴκημά του, ὥπερ ἀπετελεῖτο ἐξ ἐνὸς μόνου δώματος ἐπεστρωμένοι διὰ τετραγώνων πλίνθων, καὶ φωτιζούμενον ὑπὸ χαμηλῆς ὑελοφράκτου θύρας βλεπούσης πρὸς τὴν ὁδόν. Πολύχροοι ἐντυποὶ ἀγγελίαι ἐκάλυπτον τοὺς δι' ἀσθέστου ἐπεχρισμένους τοίχους· τραπέζα ἐκ μέλανος ξύλου, τέσσαρα ἡ πέντε ἀχρύτινα ἐδώλια καὶ γραμματοθήκη ἡμίκενος ἀπετέλουν τὴν πενιχράν ἐπιπλωσιν, ἥτις τὸν λεπτομερῆ κατάλογον συμπληρώσεις τοιαύτης ἀναθέρουμεν μάρσιππον τίνα, ἀλεξιδρόχιον καὶ ἀδιάβροχον μανδύαν, κρεμάμενα ἀπὸ πλάνων ἐπὶ τῶν τοίχων, ἔτι δέ, ἐν τῇ ἀθαναστάτῃ γωνίᾳ, ζεῦγος ὑποδημάτων χάριν μακρῶν κειμερινῶν ὄδοις ποριῶν.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κορβασίέρ, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου στενόμακρον χαρτοφυλάκιον, οὐ παρουσία σας μὲ παλλάσσει ἀμπηχανίας οὖσηνδρᾶς. Ἐλαβον σόμιερον παρά τινος συναδέλφου ἐκ Παρισίων . . . ἔνα . . . μιαν . . .

— Επὶ τέλους θὰ πναγκαζόμην νὰ ἔλθω εἰς Σενάκη,